

Sygn. akt II W 415/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Frączek

Protokolant: Ewa Dziejma

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2018 roku

sprawy przeciwko

P. B.

synowi J. i J. z d. M.

urodz. (...) w T.

obwinionemu o to, że:

w dniu 25 sierpnia 2017r. około godziny 21.00 na drodze K-61 w obszarze zabudowanym w miejscowości B. woj. (...), kierując samochodem ciężarowym marki I. o nr rej. (...) wraz z naczepą marki S. o nr rej. (...), jechał z prędkością 85 km/h, czym przekroczył dopuszczalną prędkość o 35 km/h w miejscu, w którym obowiązuje dopuszczalna prędkość 50 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

1. Obwinionego P. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200,-(dwustu) złotych.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,-(trzydziestu) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami w sprawie w kwocie 120,-(stu dwudziestu) złotych.

Sygn. akt II W 415/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2017 roku B. K. wraz z K. W. pełnili służbę patrolową na obszarze działania Komendy Powiatowej Policji w G.. Około godziny 21:00 dokonywali pomiaru prędkości na drodze K-61 w obszarze zabudowanym – w miejscowości B.. B. K. dokonał pomiaru prędkości samochodu ciężarowego marki I. o nr rej. (...) wraz z naczepą S. o nr rej. (...) jadącego od strony R.. Dokonał pomiaru ręcznym miernikiem prędkość (...) 20-20 100RL. Miernik wskazał prędkość pojazdu na poziomie 85 km/h. Miernik ten miał aktualne świadectwo legalizacji ponownej.

Okazało się, że kierującym pojazdem był P. B.. Kierowca nie kwestionował prawidłowości dokonanego pomiaru. Odmówił jednakże przyjęcia mandatu karnego z uwagi na ilość punktów karnych.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów: zeznań B. K. złożonych na rozprawie w dniu 07.02.2018 roku oraz w czasie czynności wyjaśniających k. 4-5, notatki urzędowej z interwencji k. 1, świadectwa legalizacji ponownej k. 14.

P. B. będąc prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się w tut. Sądzie.

Wobec powyższego Sąd postanowił przeprowadzić rozprawę zaocznie i wydać wyrok zaoczny.

Przesłuchany jako osoba, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień w sprawie (k. 12-13).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Sprzeczne są z zeznaniami świadka, które Sąd uznał za odpowiadające rzeczywistemu przebiegowi zdarzenia.

Jak wynika z zeznań **B. K.** oraz z **treści notatki urzędowej z k. 1**, w dniu 25 sierpnia 2017 roku B. K. dokonywał około godziny 21:00 pomiaru prędkości na drodze K-61 w obszarze zabudowanym – w miejscowości B.. B. K. dokonał pomiaru prędkości nadjeżdżającego od strony R. samochodu ciężarowego marki I. o nr rej. (...) wraz z naczepą S. o nr rej. (...). Do pomiaru używał ręcznego miernika prędkość (...) 20-20 100RL. Miernik wskazał prędkość zespołu pojazdów na poziomie 85 km/h. Miernik ten miał aktualne świadectwo legalizacji ponownej. Okazało się, że kierującym pojazdem był P. B.. Kierowca nie kwestionował prawidłowości dokonanego pomiaru. Odmówił przyjęcia mandatu karnego z uwagi na ilość punktów karnych.

W ocenie Sądu zeznania świadka zasługują na obdarzenie ich wiarą. Świadek jest funkcjonariuszem Policji, nie znał uprzednio obwinionego, nie ma powodu, aby składać zeznań na jego niekorzyść. Zetknął się z obwinionym wyłącznie dlatego, że wykonywał swoje obowiązki służbowe. Jak podkreślał, obwiniony przyznawał się do przekroczenia prędkości, ale nie zgodził się przyjąć mandatu karnego z uwagi na ilość punktów karnych, jakie wiązały się z nałożeniem mandatu.

Laserowy miernik prędkości, który posłużył świadkowi do dokonania pomiaru prędkości posiadał aktualne świadectwo legalizacji ponownej (**por. treść świadectwa legalizacji ponownej k. 14**).

Z powyższych względów Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przypisanie obwinionemu popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu o znamionach określonych w art. 92 a kw – jak to określono w pkt. 1 wyroku.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami art. 33kw.

Sąd uznał, że szkodliwość społeczna czynu, jakiego dopuścił się obwiniony, jest duża. Wpływ na taką ocenę ma zachowanie się obwinionego, lekceważącego podstawową zasadę kształtującą bezpieczeństwo na drogach. Obwiniony nie stosował się do obowiązku przestrzegania administracyjnie dopuszczalnej prędkości poruszania się w obszarze zabudowanym w sytuacji, kiedy w okresie ostatnich dwóch lat był już mandatowo za identyczne wykroczenie (**por. treść wykazu ukarań za wykroczenia p-ko bezpieczeństwu w komunikacji k. 15,26**). Okolicznością łagodzącą jest, że kierujący dopuścił się wykroczenia w porze nocnej w sytuacji, kiedy jak to określił świadek, ruch na drodze był średnio – mały.

Kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art.33 kw Sąd stanął na stanowisku, że mając na uwadze wychowawcze cele kary oraz cele kary w zakresie prewencji ogólnej, dla zrealizowania tych celów niezbędne

było orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w kwocie 200 zł. Kara ta uwzględnia możliwości majątkowe obwinionego, który jest kawalerem, prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochód rzędu 1500zł miesięcznie.

O kosztach rozstrzygnięto na zasadzie art. 118 § 1 i 3 kpw, § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2017 r. poz. 2467), zaś o opłacie na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983r, Nr 49, poz.223 ze zmianami).